

ORIGINAL DOCUMENTS IN SAFE

218

Case No. 381Date of filing: 6. July 88

** AWARD - Type of Award _____
 - Date of Award _____
 _____ pages in English _____ pages in Farsi

** DECISION - Date of Decision _____
 _____ pages in English _____ pages in Farsi

** CONCURRING OPINION of _____
 - Date _____
 _____ pages in English _____ pages in Farsi

** SEPARATE OPINION of _____
 - Date _____
 _____ pages in English _____ pages in Farsi

** DISSENTING OPINION of _____
 - Date _____
 _____ pages in English _____ pages in Farsi

** OTHER; Nature of document: Supplemental opinions of Mr
Boeckstiegel & Mr Holtzman
 - Date 6. July 88
4 pages in English 4 pages in Farsi

CASE NO. 381

CHAMBER 1

AWARD NO. 375-381-1

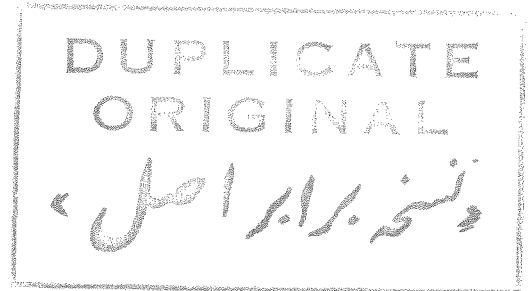
UITERWYK CORPORATION,
 JAN C. UITERWYK,
 MARIA UITERWYK,
 ROBERT UITERWYK,
 HENDRIK UITERWYK,
 JAN D. UITERWYK,
 Claimants,

and

THE GOVERNMENT OF THE
 ISLAMIC REPUBLIC OF IRAN,
 THE MINISTRY OF ROADS AND
 TRANSPORTATION,
 PORTS AND SHIPPING ORGANIZATION,
 IRAN EXPRESS LINES,
 SEA-MAN-PAK,

Respondents.

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	داوری دعاوی ایالات متحدہ
ثبت شد - FILED	
Date	6 JUL 1988 ۱۳۶۷ / ۴ / ۱۵
No.	381
	تاریخ
	شماره

SUPPLEMENTAL OPINION OF
MR. BÖCKSTIEGEL AND MR. HOLTZMANN

Mr. Mostafavi, who is a Member of the Tribunal for this Case pursuant to Article 13, paragraph 5 of the Tribunal Rules, was invited to sign the Partial Award and to indicate whether he joins in it or disagrees. In response to that invitation, Mr. Mostafavi addressed a letter dated 3 June 1988 to the President ("the letter") in which he stated that he refused to sign and requested that the President

"incorporate this response in its present form in the [Partial] Award, as constituting my reason for refusing to sign".¹ Pursuant to that request, and consistent with Article 32, paragraph 4 of the Tribunal Rules, a copy of the letter is filed with the Partial Award.

Mr. Mostafavi's letter confirms the accuracy of the statement in paragraph 30 of the Partial Award that he refused to continue participating in any deliberations of this Case after the majority made certain procedural decisions with which he disagreed. In his letter, Mr. Mostafavi states that the decisions he found objectionable related to the majority's view that oral testimony by Mr. Ali Paksima and documents that he offered in evidence were inadmissible. The Tribunal's reasons for those decisions are set forth in paragraphs 22 through 29 of the Partial Award. Mr. Mostafavi also criticizes the decision of the Tribunal not to conduct further proceedings in this Case. The reasons for that decision are explained in paragraph 28 of the Partial Award.

As Mr. Mostafavi's letter also confirms, he has at no time indicated that he wished to rejoin the deliberations -- which he was, of course, free to do. In those circumstances, as Mr. Mostafavi had expressly refused to continue participating in any deliberations, had been informed by the Chairman that deliberations would nevertheless continue, and then had actually withdrawn from deliberations, the working draft of the Partial Award which was part of the deliberations was not sent to him. But the text agreed to by the majority was mailed to him well in advance of its issuance. This text was received by him and he has had the opportunity

¹The letter was received by the President in Persian only. The English translation that is filed with the Partial Award was made by the Language Services Division of the Tribunal.

to indicate his agreement or disagreement and to file a separate opinion, which he has done, in effect, by submitting his letter dated 3 June 1988.

Mr. Mostafavi's letter purports to describe the discussions that took place following the Hearing at which the procedural decisions to which he objects were made. At those sessions various procedural issues were fully discussed and decided by majority vote of all of the arbitrators in this Case, including Mr. Mostafavi. As such, those sessions plainly constituted deliberations. The account in Mr. Mostafavi's letter concerning what occurred during those deliberations is inaccurate and incomplete, but we do not comment further in view of the confidentiality of the Tribunal's deliberations as prescribed by Article 31, Note 2, of the Tribunal Rules, as well as customary arbitral and judicial practice.

Mr. Mostafavi's letter questions the credibility of certain members of the Uiterwyk family. In that connection, we note that the Tribunal did not have to reach the matter of credibility because, as stated in paragraph 28 of the Partial Award, the Tribunal "had adequate evidence upon which to determine the issues in this Case without relying upon the affidavits or testimony of the members of the Uiterwyk family." The evidence upon which the Tribunal relies for its decision on each of the contested issues is described in the relevant sections of the Partial Award.

Finally, it is appropriate to comment briefly on Mr. Mostafavi's view that when he failed to act he should have been replaced pursuant to Article 13, paragraph 2 of the Tribunal Rules. That provision permits the challenge and replacement of an arbitrator "who fails to act or in the event of the de jure or de facto impossibility of his performing his functions." Article 13, paragraph 2 is not, however, the exclusive procedure for dealing with failure of

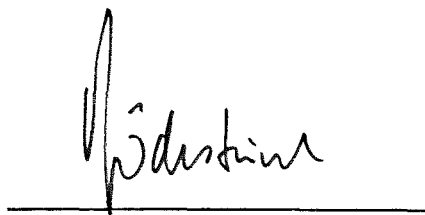
an arbitrator to act. As explained in paragraph 30 of the Partial Award, the established practice of the Tribunal, which is in accord with recognized international procedures, is for the majority of the arbitrators to continue their work and issue an award despite the voluntary choice of an arbitrator not to participate. In such circumstances, Article 13, paragraph 2 cannot be invoked to disrupt the orderly process of the Tribunal or to obstruct its functions. Moreover, the Tribunal is aware of no reason why it has been de jure or de facto impossible for Mr. Mostafavi to perform his functions in this Case, either during the months he was still present at the Tribunal in The Hague or after his return to Iran. As noted in paragraph 30 of the Partial Award and confirmed in his letter, he acted in two other cases after his return to Iran. During the period involved, other persons have travelled between Iran and The Hague on the business of the Tribunal. Also, as Mr. Mostafavi's letter demonstrates, the exchange of views by correspondence is entirely feasible.

Dated, The Hague

6 July 1988

Howard M. Holtzmann

Karl-Heinz Böckstiegel

پرونده شماره ۳۸۱
شعبه یک
حکم شماره

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دیوان داوری دعوی ایران - ایالات متحد
ثبت شد - FILED	
Date	6 JUL 1988 ۱۳۶۷ / ۴ / ۱۵
No.	381

یوترویک کورپوریشن،
جان. سی. یوترویک،
ماریا یوترویک،
رابرت یوترویک،
هندریک یوترویک،
جان دی. یوترویک،
خواهانها،

- و -

دولت جمهوری اسلامی ایران،
وزارت راه و ترابری،
سازمان بنادر و کشتیرانی،
ایران - اکسپرس لاینز،
سی - من - پاک،
خوانندگان.

متمم نظر آقای بوکشتیکل و آقای هولتزمن

از آقای مصطفوی که طبق بند ۵ ماده ۱۳ قواعد دیوان، داور پرونده حاضر هستند، دعوت شده بود که حکم جزیی حاضر را امضاء، و موافقت یا مخالفت خود را با آن اعلام نمایند. ایشان در پاسخ به این دعوت، نامه‌ای به تاریخ ۱۳ خردادماه ۱۳۶۷ [سوم ژوئن ۱۹۸۸] به ریاست دیوان نوشتند و در آن اظهار داشتند که از امضای حکم خودداری می‌کنند و از رئیس دیوان خواستند که "پاسخ حاضر را بعنوان دلایل خودداری اینجانب از امضاء در

انتهای رای عیناً^{۱)} درج فرمایید. (۱) نسخه‌ای از نامه مزبور، برابر این درخواست و موافق با بند ۴ ماده ۳۲ قواعد دیوان، همراه با حکم جزیی به ثبت رسیده است.

نامه آقای مصطفوی موید صحت مطالب مندرج در بند ۳۰ حکم جزیی است، مبنی بر اینکه آقای مصطفوی پس از آنکه اکثریت پاره‌ای تضمینات شکلی اتخاذ کرد که نامبرده با آن موافق نبود، از ادامه شرکت در شور پرونده خودداری نمودند. آقای مصطفوی در نامه خود اظهار داشته‌اند که تضمیناتی که به نظر ایشان قابل ایراد است، به نظر اکثریت مربوط می‌شود، مبنی بر اینکه شهادت شفاهی آقای علی پاک سیما و مدارک تسلیم شده توسط وی، قابل پذیرش نبوده است. دلایل دیوان درمورد آن تصمیم‌ها، در بندهای ۲۲ الی ۲۹ حکم جزیی درج شده است. آقای مصطفوی همچنین تصمیم دیوان را مبنی بر عدم ادامه جریان رسیدگی در پرونده حاضر، مورد انتقاد قرار داده‌اند. دلایل آن تصمیم نیز در بند ۲۸ حکم جزیی توضیح داده شده است.

همانطور که نامه آقای مصطفوی نیز تأیید می‌کند، ایشان هیچگاه اعلام نکردند که مایل به شرکت مجدد در شور بودند - و البته ایشان چنین حقی داشته‌اند. تحت آن اوضاع و احوال که آقای مصطفوی صراحتاً از ادامه شرکت در شور خودداری کرده بودند، و رئیس شعبه به ایشان اطلاع داده بود که علی‌رغم این موضوع، شور ادامه خواهد یافت و سپس آقای مصطفوی عملاً از شور کناره‌گیری کردند، پیش‌نویس حکم جزیی که قسمتی از شور بوده، برای ایشان فرستاده نشد. لیکن متنی که مورد توافق اکثریت قرار گرفت، مدت‌ها قبل از صدور حکم، با پشت برای ایشان فرستاده شد. متن مزبور توسط آقای مصطفوی واصل شد و ایشان فرصت اعلام موافقت یا مخالفت با آن و نیز ثبت نظر جداگانه‌ای داشته‌اند و با فرستادن نامه مورخ ۱۳ خردادماه ۱۳۶۷ [سوم ژوئن ۱۹۸۸] عملاً چنین کرده‌اند.

(۱) نامه فقط به زبان فارسی به دست ریاست دیوان رسید. متن انگلیسی نامه که همراه با حکم جزیی به ثبت رسیده، توسط بخش ترجمه دیوان تهیه شده است.

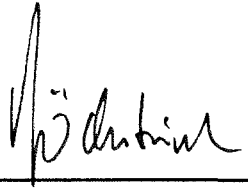
نامه آقای مصطفوی ظاهرا " حاوی شرح مباحثاتی است که بدنبال جلسه استماع صورت گرفت و در آن، تصمیمات شکلی مورد اعتراض ایشان اتخاذ گردید. در آن نشستها، موضوعات شکلی متعددی مورد بحث و بررسی کامل قرار گرفت و با رای اکثریت داوران پرونده حاضر، از جمله خود آقای مصطفوی، در مورد آنها تصمیم گرفته شد. بدین ترتیب، نشستهای مزبور، به وضوح جلسات شور بوده است. شرح مندرج در نامه آقای مصطفوی راجع به رویدادهای آن جلسات شور، نادرست و ناقص است، لکن با توجه به محرمانه بودن شورهای دیوان به شرح مقرر در تبصره ۲ ماده ۳۱ قواعد دیوان و همچنین باتوجه به رویه مرسوم داوری و قضایی، ما بیش از این در آن باره اظهارنظر نمی‌کنیم.

در نامه آقای مصطفوی نسبت به صحت و اعتبار [شهادت] برخی از اعضای خانواده یوترویک اظهار تردید شده است. در این رابطه یادآور می‌شویم که دیوان لزومی به رسیدگی به موضوع اعتبار [شهادت خواهانها] ندید، زیرا طبق مفاد بند ۲۸ حکم جزئی، دیوان بدون استناد به سوگندنامه‌ها یا شهادت اعضای خانواده یوترویک، مدارک کافی برای اتخاذ تصمیم درباره موضوعات این پرونده در دست" داشته است]. مدارکی که دیوان در تصمیم خود راجع به هریک از موضوعات مابه‌الاختلاف، بدان استناد کرده، در بخشهای ذیربط حکم جزئی توصیف شده است.

بالاخره، جا دارد نظرمان را درخصوص این عقیده آقای مصطفوی به اختصار بیان کنیم که [بمحض اعلام] امتناع [از شرکت در شور]، می‌بایست طبق بند ۲ ماده ۱۳ قواعد دیوان، داور جانشینی به جای ایشان تعیین می‌شد. بند مزبور، جرح و تعیین جانشین داوری را که به "وظایف خود عمل نکند و یا انجام وظیفه برای او قانونا" و یا عملا" غیرممکن باشد، مجاز" می‌دارد. لکن بند ۲ ماده ۱۳ تنها رویه‌ای نیست که به قصور یک داور در انجام وظیفه ارتباط پیدا می‌کند. همانطور که در پاراگراف ۳۰ حکم جزئی بیان گردیده، رویه پذیرفته شده دیوان که موافق با رویه پذیرفته شده بین المللی است، اینست که اکثریت داوران، علی‌رغم تصمیم آزادانه یک داور به عدم شرکت در شور، به کار خود ادامه دهند و حکم صادر

کنند. در چنین اوضاع و احوالی، نمی توان برای مختل ساختن نظم و ترتیب کار دیوان و یا جلوگیری از انجام وظایف آن، به بند ۲ ماده ۱۳ [قواعد دیوان] استناد کرد. علاوه براین، دیوان آگاه نیست که به چه دلیل، انجام وظیفه در پرونده حاضر، خواه در ماههایی که آقای مصطفوی هنوز در لاهه بودند و در دیوان حضور داشتند و خواه بعد از مراجعت خود به ایران، قانوناً و یا عملاً برای ایشان غیرممکن بوده است. همانطور که در بند ۳۰ حکم جزیی ذکر شده و نامه آقای مصطفوی نیز موعید آنست، ایشان پس از مراجعت به ایران در رسیدگی به دو پرونده دیگر شرکت کرده اند. در طول مدت مورد بحث، افراد دیگری نیز به مناسبت کارشان در دیوان، به ایران و لاهه رفت و آمد کرده اند. گذشته از این، باز به حکایت نامه آقای مصطفوی، تبادل نظر از طریق مکاتبه نیز کاملاً امکان پذیر بوده است.

لاَهه، به تاریخ ۱۵... بهر... باه... ۱۳۶۷ برابر با ۶... ۱۹۸۸

کارل - هاینس بوکشتیگل

هوارد ام. هولتزمن